

ВАСИЛЬ БАРВІНСЬКИЙ ТА СУЧАСНА УКРАЇНЬСЬКА МУЗИЧНА КУЛЬТУРА

- Українська музика. – 1938. – №2. – С. 17 – 21.
12. Людкевич С. Василь Барвінський (До 30-річчя музичної діяльності) // Людкевич С. Дослідження, статті, рецензії. – Київ: Музична Україна, 1973. – С. 258 – 261.
13. Мазепа Л. Трагічна доля митця // Музика, 1988. – №5. – С. 24 – 26.
14. Назар Л. Спостереження над стилем В. Барвінського. Первні творчої особистості як культурологічного феномену: автентичний первень // Василь Барвінський у дослідженнях і матеріалах. – Дрогобич, 2008. – С. 16 – 45.
15. Ніколаєва Л. Вокально-фортепіанні поеми Василя Барвінського // Василь Барвінський в контексті європейської музичної культури. Статті та матеріали / Редактор-упорядник О. Смоляк. – Тернопіль: Астон, 2003. – С. 64.
16. Павлишин С. Василь Барвінський. – Київ: Музична Україна, 1990. – 88 с.
17. Павлишин С. Василь Олександрович Барвінський // Українське музикознавство. – Київ, 1968. – Вип. 3. – С. 132 – 141.
18. Павлишин С. Пам'ять роду і народу // Дзвін. 1993. – №4 – 6. – С. 124 – 129.
19. Павлишин С. Солоспіви В. Барвінського // Барвінський В. Романси для голосу в супроводі фортепіано. – К., 1993. – С. 3 – 4.
20. Рудницький А. Українська музика. Історично критичний огляд. – Мюнхен: Дніпрова хвиля, 1963. – 406 с.
21. Скорульська Р. Зі сторінок, що неволила тьма // Музика, 1990. – №4. – С. 26 – 27.
22. Тихонюк Б.М. Василь Барвінський – композитор і піаніст в оцінці львівської преси 20-х років: Методичні рекомендації до курсів історії української музики, історії фортепіанного мистецтва та музичної критики. – Львів, 1989. – 18 с.

Стаття надійшла до редакції 26.11.2008.

УДК 78.09 (477) “ХХ”

Володимир Грабовський, музикознавець, викладач

*Дрогобицького державного педагогічного університету
імені Івана Франка,*

член Національної спілки композиторів України,

Голова Дрогобицької організації Національної спілки композиторів України

ВАСИЛЬ БАРВІНСЬКИЙ ТА СУЧАСНА УКРАЇНЬСЬКА МУЗИЧНА КУЛЬТУРА

У статті розглядаються різні сторони діяльності в контексті сучасної української музичної культури.

Ключові слова: музична культура, композиторська творчість, композитор, музичні реферати й рецензії, друковані статті.

Актуальність проблеми. На даний час вченими-музикознавцями досліджено різні аспекти творчої спадщини Василя Барвінського – в першу чергу, риси композиторського стилю за жанрами та видами, музично-критична, педагогічна та виконавська діяльність. Робляться спроби вивчити творчість В. Барвінського в контексті національного дискурсу на основі композиторського доробку. При всій важливості таких досліджень українським є комплексний підхід, за якого розглядається постать мистця у всій багатогранності та різноманітності. Тим паче такий спосіб є потрібним при вивченні спадщини В. Барвінського – композитора, музикознавця й

критика, педагога, диригента та громадського діяча.

Мета статті полягає у спробі визначення ролі В. Барвінського в сучасних умовах розвитку й утвердження української національної ідеї.

Виклад основного матеріалу. Аналізуючи постать Василя Барвінського з точки зору сучасного стану української музичної культури та її впливу у суспільстві, важливо підкреслити наступне: в історії людства в окремих її царинах видатні постаті відігравали важливу, якщо не вирішальну роль. Музичне мистецтво, як частина світової культури, записало в історії виразні сторінки і власне значною мірою завдячує цим постатям. Ці слова можна віднести цілком і до

української музики: залишаючись важливим чинником на всіх етапах розвитку української нації, особливо протягом двох останніх сторіч – переважно драматичних, а то й трагічних – музична культура представлена яскравими іменами. Ці особистості були свідомі свого високого покликання та виявляли себе талановито й самовіддано. Тут можуть постати слушні питання: чи справді одна людина – хай дуже талановита – може істотно змінити усталений хід подій? Чи можуть сутнісно вплинути на суспільство творіння, погляди та ідеї окремих особистостей? Факти історії дають позитивні відповіді на ці й подібні питання: окремі особистості не лише впливають на історичний хід, але й залишають по собі помітний слід.

Стосовно музичної культури того чи іншого народу, то, зрозуміло, існують значні відмінності в історії, суспільному розвитку кожного з них, а, відповідно, й у значенні музики в його бутті. Українська музична культура у своїй історії має кілька імен, які зробили винятково багато для її становлення й розвитку, ба, більше – окремі з них, ніби передбачаючи сучасні проблеми цивілізації та культури у світовому засягу, пророчо застерігали від викликів та небезпек і накреслили шляхи розвитку для майбуття нації. До таких імен належить, безперечно, і постать Василя Барвінського.

Видатний український композитор, піаніст, педагог, критик-публіцист, громадський діяч Василь Барвінський жив і творив у першій половині XX сторіччя.

Не варто зайве наголошувати, що це був період бурхливих, часом катастрофічних катаклізмів в історії цілих націй, держав, – не тільки індивідів. Слід додати, що епохальні, досі небували соціально-історичні події власне цього періоду (революції, війни, вибухові вияви національного пробудження тощо) чи не найбільше “зачепили” Центрально-Східну Європу, до якої й належить Україна. Вони різноманітно й багатоаспектно відбилися у свідомості націй, окремих особистостей та в їхній діяльності. Довгий перелік різноманітних – хоч споріднених – сфер творчості В. Барвінського свідчитиме на користь неординарності цієї постаті. Для української історії, яка стала особливо інтенсивно та продуктивно розвиватися в XIX – XX сторіччях, діяльність світлих – розумних, талановитих та працьовитих – постатей була чи не вирішальним явищем.

Для сучасної України дуже важливим є приклад діяльності В. Барвінського, який не тільки залишив оригінальну спадщину, плідно працював у різних сферах мистецького життя і своєю

різнобічною діяльністю інтенсивно сприяв творенню **цілісної** культури України, а не лише її західної частини – Галичини. Це підтверджується й переліченими галузями творчості та його, скажімо, диригентською чи адміністративно-організаційною працею. Він більше 30-ти літ очолював у Львові Вищий музичний інститут ім. М. Лисенка (згодом – Львівська державна консерваторія, а нині – Львівська Національна музична академія ім. М. Лисенка) – за тоталітарної большевицької системи був безпричинно заарештований і протягом 10 літ (1948 – 1958) разом із своєю дружиною перебував в ув’язненні в концтаборах Мордовії. Це стало підрунтям безпоздої заборони на виконання його творів, знищення більшості з них та викреслення із суспільної пам’яті імені їх автора. Його багатогранна й різноманітна діяльність на ниві музичного мистецтва не затулила його композиторської творчості і він залишив по собі багато чудової музики, яка – майстерна, піднесена й святкова – дотепер хвилює слухача. Фортепіанні та камерно-інструментальні твори (в деяких жанрах В. Барвінський був основоположником їх в Україні), – прелюдії, сюїти, варіації, кuartети, два фортепіанних тріо, а також – хорові композиції, обробки народних пісень, солоспіви, численні твори для дітей позначені талантом, вишуканою гармонією та високим летом фантазії. “Помірковано-модерний напрям”, як означає його сам автор, вийшовши з джерел неоромантизму та пошуків у музичній мові сучасних йому європейських композиторів, закорінювався у твердій опорі на народну творчість.

Нині в умовах відновленої державної незалежності ім’я видатного музиканта і громадського діяча впевнено, хоч надто поволі, повертається до нашої духовної скарбниці. Досить ґрунтовно розглянуто риси його композиторської творчості, педагогічні принципи; від 60-х років були доречні спроби охарактеризувати його наукову, музично-критичну спадщину. Також значною мірою відновлено до життя його праці: видруковано музичні твори, значна частина яких була знищена за часів сталінщини, побачила світ частина публіцистики та музикознавчих досліджень. Виходять друком та аналізуються листи, як промовисті особисті свідчення мистця про катаклізми бурхливої доби.

Не можна не згадати й ті праці про В. Барвінського, в яких досліджуються морально-правові та політичні аспекти так званої “Особової справи” мистця, який безневинно постраждав від тоталітарної системи. Нарешті, робляться спроби

дослідити його спадщину (в першу чергу композиторську) в ключі етнонаціонального дискурсу та феномену української національної музичної мови. Сам перелік імен дослідників зайняв би тут чимало місця і це мало б бути позитивним свідченням закономірного повернення постаті В. Барвінського до нашого сьогодення та його повноти. На жаль, наш час не може похвалитися цією повнотою: серед імен дослідників, виконавців та популяризаторів спадщини мистця домінують вчені, музиканти, педагоги Львова, Дрогобича, Івано-Франківська, Тернополя, зовсім мало – з Києва й досі відсутня зацікавленість іменем В. Барвінського в Одесі, Харкові чи Дніпропетровську.

Слід нагадати, що початок відновленню імені В. Барвінського в Україні віддавна здійснювала (і продовжує робити це й нині) невтомна Стефанія Павлишин, а за кордоном – у США – таку місію в цілком особливих умовах (з одного боку – у вільному світі, з іншого – у відірваності від матірньої землі) поклав на себе Роман Савицький-молодший.

Здавалось би, йде нормальний процес відновлення справедливості й повернення до повнокровного мистецького обігу вартісної спадщини одного з найдіяльніших та найяскравіших ув історії сучасної України мистецьких імен. Справді це так. Хоч зазначені труднощі (певна присутність В. Барвінського в західних областях і майже повна його відсутність у мистецтві, а відтак у свідомості інтелектуальних кіл решти України) й мають місце – відбувається значний поступ “вирівнювання” процесів самоусвідомлення, піднесення значення національної ідентичності в нашому суспільстві. Важливо підкреслити значення спадщини Василя Барвінського в **усій її сукупності** для утвердження сучасної української культури, яка (спадщина мистця) відповідає найвищим міркам мистецької довершеності, ідеалам гуманізму та національної глибини. Думається, цьому не зашкодить навіть дослідження таких сторін діяльності композитора як депутата Львівської Обласної ради депутатів трудящих (“Перших установчих зборів”) чи творчість його у підневільних умовах (у переносному і прямому значенні цих слів) над композиціями з так званою “радянською тематикою”, яких у композитора не так багато, але й вони повинні бути досліджені, хоч прискіпливо, проте з повною мірою розуміння й доброзичливості.

У наступних рядках робиться спроба стисло проаналізувати різні сторони діяльності В. Барвінського – від композиторської до

публіцистичної та педагогічної в екстраполяції її значення для сучасності, для національної культури України.

Після повернення з мордовського заслання (1958) композитор надиктовує так званий “Коментований список творчості” і його скрупульозно записує С. Павлишин. Цей матеріал дає змогу безпосередньо прослідкувати його творчість у різних площинах, в тому числі й у авторському баченні свого доробку. З властивою йому стриманістю та скромністю Василь Барвінський дає стислі характеристики до своїх творів, наприклад: “В тих творах я захопився більш сміливою, як дотепер гармонією, тому-то вони відійшли від українського духа, за винятком першого – “Пісні” (про фортепіанні п’єси – “Канцона”, “Серенада”, “Імпровізація”) [1, 141]; “Так в темі, як і у варіаціях я намагався віддати не тільки в мелодиці, але й в гармонії якнайбільше духа української народної музики” (про “Секстет (варіації на власну тему)”, присвяченому пам’яті М. Лисенка і в одній з варіацій – пам’яті матері) [1, 145]; “Цей твір, порівнюючи з варіаціями для віолончелі, має значення більше українського характеру” (про “Думку” для віолончелі і фортепіано) [1, 152]. Подаючи різні деталі про ті чи інші свої твори, наприклад, враження про них вчителя В. Новака, їхню творчу долю у виконанні чи поширенні у світі, автор називає інших українських композиторів, яких часом “приписують” до чужих національних культур. Це стосується до близького йому за духом Віктора Косенка та ін. Як відомо, композитор продовжував komponувати й після 39-го року, намагаючись вписати свої творчі інспірації у прокрустове ложе новітніх ідеологічних вимог тоталітарного режиму. Навіть у нелюдських умовах заслання композитор не припиняв своєї творчості (цей розділ у “Коментованому списку” він окреслює як “Спроби творчості від 1948 року”).

Як уже згадувалося, Василь Барвінський залишив по собі значну спадщину в різних ділянках мистецько-культурного життя. Найближчі друзі-соратники радили йому більше сконцентрувати увагу на композиторській діяльності і бажали, “щоб наші суспільні відносини дозволили йому хоч у частині скинути з себе те надмірне громадське ярмо обов’язків, які він добровільно чи поневолі дав на себе покласти...” [6, 367]. Автор цих рядків Станіслав Людкевич ніс чи не таке саме об’ємне громадське ярмо обов’язків (особливо у сфері музикознавства і публіцистики) і мав повне право дорікати В. Барвінському. Але з точки зору сьогодення

можна відзначити кілька важливих речей. По-перше, маємо низку сучасних українських композиторів, які своєю талановитою творчістю зробили б честь будь-якій цивілізованій державі. По-друге, в сучасних умовах їхня творчість користується назагал ще недостатньою увагою в Україні і мало відома у світі. По-третє, порівнюючи час, у якому творив В. Барвінський, із сьогоденням не можемо назвати жодного композиторського імені, яке б дорівнювало йому за багатогранністю та різновекторністю самовідданої праці на ниві української культури. Ці речі не варто сприймати як докір чи приниження ролі сучасного композитора – ситуація докорінно змінилася. Але факт залишається фактом: без узгодженої діяльності усіх ланок (композиторська творчість, мистецька освіта, виконавство, періодика та видавнича справа, участь держави в координації та пропаганді національного мистецтва і т. д., і т. п.) національна культура не стане тим, чим вона повинна бути – чинником творення високодуховної людини-творця. Власне В. Барвінський відчував, мабуть, найгострішу потребу **відгукуватися** чи не на всі мистецькі події того часу, **повідомляти** громадськість про їх важливість у сенсі національного буття, **збуджувати** її цікавість і таким чином **залучати** до співучасті широкого кола співгромадян.

Музично-критична, публіцистична та музикознавча діяльність композитора, разом з його педагогікою та іншими сферами творять цілісний портрет непересічного діяча новітньої української музичної культури. Кількасот рецензій (на схилі життя він зазначав, що писав їх протягом більше ніж 50-ти років), передачі по радіо, виголошення численних рефератів про визначних діячів української та європейської культури (лише про Миколу Лисенка – понад десятку) – це величезна, часом невдячна праця.

У “Враженнях” композитор дає низку влучних спостережень щодо стану творення української музичної культури включно з педагогічними аспектами. Саме тоді зароджується велика сув’язь В. Барвінського з провідними майстрами музичного мистецтва, яка привела до міцної дружби, що тривала до останніх днів його життя.

Характеризуючи свою діяльність у цій сфері у “Коментованому списку творчості”, Василь Барвінський деталізує її:

“Дуже численні *музичні рецензії* з концертів музичних вечорів, академій і т. п. імпрез у різних часописах, щоденних газетах, тижневиках, місячниках, літературних та музичних журналах (українських) як “*Руслан*”, “*Діло*”, “*Українське*

слово”, “*Вперед*”, “*Новий час*”, “*Назустріч*”, “*Митуса*”, “*Жінка*”, “*Українська музика*”, “*Життя і знання*”, “*Вільна Україна*” (рад.), “*Література і мистецтво*” (рад.) – Львів, “*Радянська Україна*”, “*Мистецтво*”, “*Радянська музика*” (Київ) і т. п.

Годі мені все те перелічити, їх буде з 1910 – 11 рр. кількасот. Музичні реферати про життя і творчість різних композиторів українських і чужих, з нагоди різних концертів, музичних вечорів, різних роковин, а також – некрологи.

Про Лисенка я написав і виголосив більш десятка рефератів у Львові та інших містах, некролог у Празькій “*Hudebni Revue*” 1912 р. Реферат про життя і творчість П. Вахнянина (25-річчя смерті). Життя і творчість В. Косенка з особливим розгляненням і муз. характеристикою його “Сюїти у формі старовинних танців”, реферат про творчість Л. Ревуцького, Б. Лятошинського, С. Людкевича, В. Барвінського і Р. Глієра до лекції-концерту з творів вичислених композиторів. Реферат про Б. Сметану в 100-річчя з дня народження, короткий нарис творчості А. Глазунова в 10-річчя смерті для Львівського радіо, “*Відродження музичної культури з 40-х рр. XIX ст. в Західній Україні*” з нагоди концерту з творів західноукраїнських композиторів у Києві і на науковій сесії під час перегляду консерваторій УРСР” [1, 161].

Не забудьмо, що найбільше автор створив у 20 – 30-х роках в умовах міжвоєнної Польщі. Сучасникам цікаво буде, можливо, дізнатись, що він багато робив для утвердження авторитету української музичної культури саме в країнах Європи (Польща, Чехо-Словаччина та ін.):

“Друковані статті: “*Українська народна пісня та українські композитори*” – вступна стаття в книжечці з текстами українських народних пісень до концерту чеського “Глагола” в Празі 1914 р. “*Творчість В. Новака*” (“Діло”, 1930), з нагоди 60-річного ювілею “*Кавказ*” С. Людкевича (“Укр. Вісті”, “Вільна Україна”), обширна аналітична *рецензія* на працю Ф. Колесси “*Пісні Холмщини і Підлясся*” (вид. Наук. Тов. Шевченка), “Укр. Слово” 1917 (в числах).

“*Muzyka ukrańska*” – обширна інформаційна стаття на польській мові в журналі “*Lwowskie wiadomości muzyczne*”, 1936 (в 3-х числах). “*Українська музика*”, “*Назустріч*” (1936, № 7). Некрологи: Йосиф Сук “*Життя і знання*”, 1936, Віктор Косенко (“Укр. Музика”, Львів, 1938, жовтень), Нестор Нижанківський (“*Наші дні*”, 1942). Полемічна стаття “*В обороні доброго імені української музичної культури*” (“Новий час”, 1935) (відповідь А. Рудницькому) [1, 162].

Власне в останній із зазначених статей, В. Барвінський дає гідну відповідь на безпідставні і принизливі оцінки української музики одного з авторів, зрештою, досить відомого композитора й диригента. У цьому контексті потрібно виокремити деякі аспекти поглядів В. Барвінського, які є вкрай актуальні донині. Його оцінки окремих моментів мистецько-культурної дійсності підсоветської України 20-х років (масове виробництво балалайок, стан української мови, надмірна присутність російського чинника та ін.) є правдивим свідченням чіткої панорами української музичної культури, яку виробив мистець. Про “сильно розповсюджений звичай в Україні” – двомовність та її наслідки композитор теж писав у критичному ключі: “Зазначу, що і в наших сферах (тобто українських) сила звички є така сильна – що, як мені відомо, навіть визначні старші українські діячі між собою говорять по-українськи, а тільки звернуться до якого-небудь урядовця чи функціонера, вже говорять по-російськи” [1, 102]. Чи втратили ці слова актуальність, що є продовженням більш розгорненого висловлювання, початок якого подано тут як епіграф до статті? Власне виняткова обізнаність та зацікавленість Василя Барвінського в усіх, без перебільшення сферах мистецького життя (не тільки музичного) усієї України дозволяє йому давати правдиві характеристики як окремим композиторам, так і цілим галузям музичної культури.

Вже говорилося, що про різні царини діяльності В. Барвінського нині вже маємо ґрунтовні дослідження. Не вийшла з-під уваги вчених і його педагогіка, яка стала, як і інші сфери, ще одним “стовпом віри” у різнобічних здобутках мистця. Тут варто лише додати, що, як і композиція чи музично-критична творчість, музична педагогіка була невід’ємною часткою його життя. Навіть в екстремальних умовах заслання В. Барвінський вважав за потрібне викладати сольфеджію та гармонію для таких же поневолених особистостей, до яких належав і він сам. Очевидно, що в цьому випадку він не переслідував займатися цим із матеріальних мотивів (див. листи композитора до Г. Грабець – [3, 100 – 117]). У цьому контексті зрозумілими стають намагання композитора творити мистецьку дійсність на певному рівні навіть у невідповідних умовах карного режиму усіма доступними засобами, не підлаштовуючись під низькі смаки в’язнів та тюремного начальства. Зрештою, гірко констатувати непривітні факти неморальної поведінки деяких львівських діячів щодо праці Барвінського-педагога. “Пам’ятаю, – пише колишній учень В. Барвінського, нині доцент

Донецької музичної академії ім. С. Прокоф’єва Олексій Максимов, – що неодноразово мені нагадували усі “змовники” – мати, Р. Залужна (вчителька О. Максимова – В.Г.) і Василь Олександрович, що про мої заняття з ним ніхто не повинен був знати, тому що цьому видатному педагогові було заборонено навчати. Пам’ятаю яскравий епізод цієї “потаємної” педагогічної діяльності, коли шановного Василя Олександровича пізнього вечора, коли школа-десятирічка вже була закрита, і ніхто з учнів, вчителів, адміністрації не міг його побачити, привезли на таксі на репетицію перед відповідальним виступом – він хотів почути, чи добре звучить моя програма у залі десятирічки” [2, 79].

Низка спогадів видатних особистостей, які мали щастя спілкуватися з композитором і відчувати його в усій багатогранності та величі, творять достатньо повну картину.

Як писала свого часу його учениця Дарія Гординська-Каранович, “В. Барвінський як композитор був типом мистця, в якого не було розриву між його творчістю “для себе” і “для народу”. Він був одноцілий і своїм музичним стандартом зрозумілий однаково для вибраних і для широких мас. Він не віддавав у своїй творчості данини чужій культурі, а намагався творити і творив власну, українську” [2, 174].

Це підтверджується й словами самого В. Барвінського: “Я навіть такий різкий факт: у виданій в 1927 р. в Липську книжці “Internationale Moderne Klaviermusik von Robert Teichmüller um Kurt Herman” – де поміщено список фортеп’янових творів та коротку оцінку чи характеристику їх авторів, видіє у списі після народності 25 чеських композиторів, 21 польських, аж 76 російських (і то не тільки перебуваючих на еміграції, але і в радянщині), а з українських тільки одно назвишко. Про композиторів та їх твори з рад. України ніхто в широкому музичному світі не знає, бо державного видавництва України за кордоном ніхто не знає, а як ще трафиться, що твори українського композитора вийшли друком в російським видавництві, то вони фігурують у згаданій книжечці під фірмою “Russland”, як це сталося з композитором В. Косенком” [1, 73].

В 1962 році В. Барвінський зболено в одному з листів констатував: “А то аж встидно признатись, що навіть у В’єтнамі появилася муз. журнал, а на Україні його немає! Я аж ніяк не можу цього зрозуміти, які причини чи перешкоди для цього на Україні. За панської Польщі видали ми в Галичині “Українську Музику” – місячник. Щоправда, усі ми працювали безкорисно, але

місячник був і розвивався” [1, 207]. Порівнюючи з сьогоднішнім, мусимо признати, що нині в Україні є єдиний журнал “Музика” і виходить він аж 6 разів у рік; є й “Українська музична газета” (виходить 4 (!) рази в рік) і це не повинно кинути тінь на тих ентузіастів, які творять ці часописи, як і тих, що до них дописують. Але чи не програє сутнісно українська мистецька еліта з сусідніми Польщею чи Росією, які мають нині десятки музично-періодичних видань? Тут доречно навести слова з давньої рецензії Федора Штепка на “Огляд історії української музики” В. Барвінського, написані у вже віддалені від нас 30-ті роки: “На жаль, саме цього ми в нашому громадянстві не бачимо. Звикши дивитися на музику тільки як на предмет розваги, воно, взявши від неї той ужиток, що вона дає, відразу ж забуває про неї й не турбується за те, як іде її розвиток, чи має вона засоби до свого дальшого поступу, чим вона живе?” [2, 269].

Зрозуміло, що ці слова також добре “вписуються” у сучасний контекст і цілком співзвучні до основоположних мотивів багатогранної і плідної праці невтомного Василя Барвінського.

Висновки. Наголошуючи тут на тому, що в історії української культури Василь Барвінський є винятковою особистістю, яка плідно працювала в різних її напрямках і відгалуженнях, услід за сучасними дослідниками констатуємо його роль у вселюдському мірілі. В. Барвінський вболівав за українську музику. Не відокремлюючи її від європейського чи світового контексту. Саме в такому ключі – багаторівневості, всебічності, особистої шляхетності і високої моралі – має бути сприйнята спадщина композитора. “Саме на його прикладі здійснюється віра в те, що правда на кінці завжди перемагає”, – стверджує Стефанія Павлишин [3, 211]. Оптимізмом проінтий увесь доробок композитора, в якому вміщено світ української душі. Впевненість та великою надією

виповнені слова Василя Барвінського щодо майбуття української музики: “... хоч ми тепер на полі музичного розвитку не дорівнюємо іншим культурним народам, хоч наша, інколи так світла музична традиція, що своїми соками довго насичувала чужі культури, рвалася часто і без нашої вини, – все ж таки ті світлі моменти з нашої історії музики, як і теперішній її розвій, дають нам надію, що і в тому напрямі здоженемо колись інші, щасливіші від нас народи і що, може нам ще належатиме колись визначна роль у розвії музичного мистецтва” [1, 135].

1. Василь Барвінський. З музично-письменницької спадщини. Дослідження, публіцистика, листи / Упорядник В. Грабовський. – Дрогобич: Коло, 2004. – 256 с.

2. Василь Барвінський у дослідженнях та спогадах / Редактор-упорядник В. Грабовський. – Дрогобич: Посвіт, 2008. – 336 с.

3. Василь Барвінський. Статті. Листи. Спогади / Редактор-упорядник В. Грабовський. – Дрогобич: Посвіт, 2008. – 268 с.

4. Козаренко Олександр. Феномен української національної музичної мови. – Львів: Наукове товариство ім. Т. Шевченка, 2000. – 286 с.

5. Копиця М.Д. Епістологія в лабіринтах музичної історії: Монографія / До 100-річчя Національної музичної академії України. – К.: Автограф, 2008. – 528 с.: іл.

6. Людкевич С. Дослідження, статті, рецензії, виступи. Т. I / Упорядкування, редакція, вступна стаття і примітки З. Штундер. – Львів: Дивосвіт, 1999. – 496 с.

7. Ольховський А. Нарис історії української музики / Підготов. до друку, наук. ред., вст. ст., комент. Л. Корній. – К.: Музична Україна, 2003. – 512 с.

8. Павлишин С. Василь Барвінський. – К.: Музична Україна, 1990.

Стаття надійшла до редакції 26.11.2008.

“Його постать – все ще невідома ширшим колам освіченої громадськості – будить увагу, викликає подив та зацікавлення”.

Володимир Грабовський
музикознавець, культуролог, викладач
Дрогобицького державного музичного училища імені В. Барвінського
Голова Дрогобицької організації НСКУ

